Η πρόσφατη δημοσιοποίηση της απόφασης 3920/2010 της ολομέλειας του ανωτάτου ακυρωτικού δικαστηρίου της χώρας μας, που ακυρώνει τη φαραωνική επένδυση στον Κάβο Σίδερο στη Σητεία της Κρήτης, στην πιο απόμακρη και τελευταία ανατολική παρθένα περιοχή της μεγαλονήσου προστατευόμενη άλλωστε από το δίκτυο NATURA 2000, είναι μια σπίθα ελπίδας και αισιοδοξίας μέσα στο σκότος και στην απελπισία των καιρών. Έδειξε στους πολίτες αυτής της χώρας ότι «έστι δίκης οφθαλμός ος τα πάνθ' ορά». Μα κυρίως έδειξε μια άλλη βασική και δεσπόζουσα παράμετρο που από πολλούς ίσως αγνοήθηκε, ή αφελώς παραβλέφτηκε και σχετίζεται με τον πρωτεργάτη αυτής της υπόθεσης που δεν είναι άλλος από την τοπική εκκλησία Ιεραπύτνης και Σητείας:

Ποια είναι η αποστολή της εκκλησίας στο σύγχρονο κόσμο; Αυτό είναι το σιωπηρό ρητορικό ερώτημα που περιπλανήθηκε επί αρκετά έτη και που κανένας (κανένας;) δεν απάντησε ή δεν θέλησε να απαντήσει. Κάποιοι πνευματικοί ηγέτες, τοπικοί επίσκοποι και παπάδες με τοπικούς και υπερτοπικούς ξυλοσχίστες πολιτικούς, επεχείρησαν παλαιόθεν, να στήσουν μια επενδυτική αυτοκρατορία ξένη προς τα πρότυπα, τις αξίες, την παράδοση και τις αρχές του δόγματος της ανατολικής ορθόδοξης εκκλησίας. Και όλα τούτα με τη μεταμφιεσμένη πρόθεση …«για το καλό του τόπου». Οι σοβαροί περιβαλλοντικοί και οικολογικοί παράμετροι που τέθηκαν από πολλούς ενεργούς πολίτες της περιοχής της Σητείας και από τους εκατοντάδες ως και τους χιλιάδες ανώνυμους και επώνυμους πολίτες του κόσμου, αρχικά όχι απλώς πολεμήθηκαν, αλλά κατηγορήθηκαν και στοχοποιήθηκαν με ακραίες συμπεριφορές. Κυρίως πρόσωπα που μπήκαν μπροστά σ' αυτό τον αγώνα διάσωσης του τόπου τους από την βεβαιωμένη κατακρεούργησή του, πολλές φορές έφτασαν να λοιδορούνται με απερίγραπτο τρόπο.

πολιτισμ

και στάθ